

»τῆς Φρόνης, τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἐταῖραί σε
 »στήσαιμεν ὅπῃ ποτὲ βούλει τῆς Ἑλλάδος».

* *

Ὁ Ἄρπαλος ἐδραπέτευσε μετὰ 6000 μισθωτῶν, προτι-
 θέμενος νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς Ἀθήνας, κατώρθωσε δὲ τοῦτο
 δωροδοκῆσας, δι' ἄνδρὸς ἐμπίστου καὶ ἐπίτηδες ἀποσταλέντος
 ἐκ Ταινάρου, τοὺς ἐπισημοτάτους τῶν Ἀθηναίων. Ζητηθεὶς
 ἕμως ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου, ἐρρίφθη εἰς φυλακὴν, ἐξ ἧς δρα-
 πετεύσας κατέφυγεν εἰς Κρήτην, ὅπου οἰκτρῶς ἐτερμάτισε
 τὸν βίον ὑπὸ τὴν σπάθην δολοφόνου.

A. ΚΑΡΑΛΗΣ

Ὁ συφοριασμένος ὁ Ἀμλέτος καὶ
 ἡ κακομοῖρα ἡ μάννα του.

[Ἀναμνήσεις ἐκ τοῦ θεάτρου τῆς Ὀμοιοῖας]

Πρότυπον ὑπαλλήλου, οὐ παράδειγμα εἶδον οἱ αἰῶνες μυριακίς ἐπαναλαμβανόμενον.

Τὸν ἄσωτον βίον τοῦ Ἀρπάλου, καὶ τὴν χλιδὴν ἐν ἣ ἐκυλίετο μετὰ τῶν ἑταιρῶν καὶ τῶν φίλων αὐτοῦ, διέκοψεν ἡ εἰδησις ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἐπέστρεφε νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος, ὁ δ' Ἀρπαλος αὐθωρεὶ ἀπέδρα, φοβούμενος τὴν ὀργὴν αὐτοῦ. Ἐφρόντισεν ὅμως ὡς καλὸς νοικοκύρης, νὰ φύγῃ μὲ πλήρεις τὰς χεῖρας, παραλαβὼν πλὴν τῆς Γλυκέρας, καὶ τὸ πλεῖστον τῶν αὐτόθι θησαυρῶν, μεθ' ὧν κατέφυγεν εἰς Ἀθήνας.

* *
*

Περὶ Πυθιονίκης οὐδὲν ἕτερον γνωρίζομεν ἢ ὅτι διετέλεσε δούλη τῆς περιβοήτου Σαμίας αὐλητρίδος Βακχίδος, φιλότατης τοῦ Θηβαίου ῥήτορος καὶ δημαγωγοῦ Μενεκλείδους, καὶ διασήμου διὰ τε τὰ θέλγητρα καὶ τὴν τῶν τρόπων αὐτῆς λεπτότητα.

Περὶ ταύτης ἀναφέρεται τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικώτατον: «Ὅτε ὁ διάσημος Ἀθηναῖος ῥήτωρ Ὑπερίδης κατώρθωσε σγίσας τὸν χιτῶνα τῆς Φρύνης καὶ ἐπιδείξας τὰ ὠραῖα καὶ πάλλοντα αὐτῆς στήθη εἰς τοὺς ἡλιαστάς νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀθώωσίν της, ἡ Βακχίς ἔγραψεν ἐπιστολὴν τῇ Φρύνῃ καὶ ἑτέραν τῷ Ὑπερίδῃ συγχαίρουσα αὐτῷ ἐκ μέρους τῶν Ἑλληνίδων ἑταιρῶν, ἣν διὰ τὸ περίεργον παραθέτομεν ὧδε, ὡς ἀπαντᾷ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοῦ ῥήτορος Ἀλκιφρόνος:

«Πᾶσαί σοι ἴσμεν αἱ ἑταῖραι χάριν καὶ ἐκάστη γε ἡμῶν οὐχ ἤττον ἢ Φρύνη· ὁ μὲν γὰρ ἀγὼν μόνης Φρύνης, ὃν ὁ παμπόνηρος Εὐθείας ἐπανείλετο, ὁ δὲ κίνδυνος ἀπασῶν· εἰ γὰρ αἰτοῦσαι παρὰ τῶν ἑραστῶν ἀργύριον οὐ τυγχάνομεν ἢ τοῖς διδοῦσιν αἱ τυγχανοῦσαι ἀσεβείας κριθησόμεθα, πεπαῦσθαι κρεῖττον ἡμῖν τοῦ βίου τούτου καὶ μηκέτι ἔχειν πράγματα μήτε τοῖς ὀμιλοῦσι παρέχειν. νῦν δ' οὐκέτι τὸ ἑταίρειν, αἰτιασόμεθα ὅτι πονηρὸς Εὐθείας ἑραστὴς εὐρέθη, ἀλλ' ὅτι ἐπιεικὴς Ὑπερίδης ζηλώσωμεν. πολλὰ τοίνυν ἀγαθὰ γένοιτό σοι τῆς φιλανθρωπίας. καὶ γὰρ ἑταίραν χρηστὴν σε αὐτῷ περιεσώσω καὶ ἡμᾶς ἀμειψαμένους σε ἀντ' ἐκείνης παρασκευάσας· εἰ δὲ δὴ καὶ τὸν λόγον γράψας τὸν ὑπὲρ

ἑταίρας Κλεινῆς, ἐν οἷς εἰκονίζετο ἔλαφρον χιτῶνα περιβεβλημένη, καὶ βασιλικὸν κύπελλον ἐν τῇ χειρὶ κρατοῦσα.

Ὁ εἰς Ἀθήνας ἀφικνούμενος ἐξίστατο βλέπων τὸ ἐπὶ τῆς ἀγούσης εἰς τὸ ἀφροδίσιον κατὰ τὸ Δαφνίον, πολυτελέστατον μνημα, τὸ κατὰ Πausανίαν, «θέας μάλιστα ἄξιον» οὔτινος ἐρείπια σώζονται ἔτι καὶ νῦν ὅποια ὁμως ἡ ἔκπληξις του μανθάνοντος ὅτι ἀνηγέρθη πρὸς τιμὴν οὐχὶ διασῆμου τινὸς πολιτικοῦ, ἢ εὐεργέτου τῆς πόλεως, ἀλλὰ τῆς διασῆμου ἑταίρας τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Κορίνθου, τῆς περικαλλεστάτης Πυθιονίκης. Τοῦτο ἀφιέρωσεν αὐτῇ εὐγνώμων ἑραστής εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἡδονῶν, ἃς τῷ παρέσχε, δαπανήσας καθ' ἃ λέγεται, πλείονα τῶν τριακοσίων ταλάντων ἤτοι δραχμὰς 1,800,000.

Ἀλλὰ τίς ὁ Κροῖσος οὗτος ὁ τοσοῦτον ἀφειδῶς, χάριν δ' ἀπλῆς ἰδιοτροπίας διαθέσας ποσὸν κολοσσαῖον δι' οὗ θὰ ἠδύνατο ἐγείρων μεγαλοπρεπέστατον δημόσιον ἴδρυμα ν' ἀπαθανάτιση τ' ὄνομά του!

Ἄρπαλος ὁ Μακεδῶν.

Στρατηγὸς ὢν οὗτος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ εὐνοούμενος, μεγάλῃς δ' ἀπολαμβάνων τιμῆς, διωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ ἡγεμὼν τῆς Βαβυλῶνος, κατὰ τὴν γενομένην τῷ 327 π. Χ. ἐκστρατείαν κατὰ τῶν Ἰνδιῶν. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ὁμως τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆς Πυθιονίκης, δι' ἣν ἐκτὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις μνημείου καὶ ἕτερον ἐν Βαβυλῶνι εἶχεν ἐγείρει, μετεκαλέσατο παρ' αὐτῷ τὴν ἑταιρικὸν ἐν Ἑλλάδι βίον διάγουσαν Γλυκέραν, τὴν ὡραίαν Σικυωνίδα, ἣτις εἶχε χρησιμεύσει τῷ ζωγράφῳ Παύσωνι ὡς πρότυπον τῆς Στεφανοπλόκου αὐτοῦ, μετὰ ταύτης δὲ κατώκησεν ἐν τῷ βασιλικῷ ἀνακτόρῳ τῆς Ταρσοῦ, διερχόμενος τὸν χρόνον ἐν εὐωχίαις καὶ θαλίαις καὶ δαπανῶν ἐκ τοῦ εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἐμπεπιστευμένου θησαυροῦ. Ἡρέσκετο δὲ βλέπων τὸν λαὸν ἀποδίδοντα αὐτῇ τιμὰς βασιλικὰς, καὶ ἄφθονα προσκομίζοντα δῶρα. Αὐτὸς δ' οὗτος ἀπεκάλει αὐτὴν βασίλισσαν, καὶ τῇ ἤγειρεν ἐν Ταρσῷ ἀνδριάντα, ἐπὶ τοῦ βάθρου ὅπερ ἦτο προωρισμένον διὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ κυρίου αὐτοῦ, τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

ΜΝΗΜΕΙΑ ΕΤΑΙΡΩΝ ΠΑΡ' ΑΡΧΑΙΟΙΣ

ΠΟΛΛΑΧΟΥ τῆς Ἑλλάδος ἔβλεπέ τις ἐν τοῖς ναοῖς, ἐν τοῖς δημοσίοις περιπάτοις καὶ ἐν τοῖς κήποις ἀναμιξ μετὰ τῶν ἀνδριάντων τῶν διασήμων ἀνδρῶν, καὶ τὰ μαρμάρινα ὁμοιώματα περιφρήμων ἱερείων τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἡδονῆς, ἅτινα ἀνήγειρον βασιλεῖς, φιλόσοφοι, ἄρχοντες, ἀθληταὶ ἢ καὶ πόλεις, ἐκαλλιτέχνησαν δὲ ἔξοχοι ἀνδριαντοποιοί, εἰς δόξαν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐφροίας αὐτῶν.

Οὕτω ὁ Πραξιτέλης ἐποίησεν ἐκ μαρμάρου ἀγάλμα τῆς ἐπὶ ἔξοχῳ κάλλει φημιζομένης Φρύνης, ὅπερ ἐκόσμηι κατὰ Πausανίαν τὴν γενέτειραν αὐτῆς, τὰς Θεσπιάς, ἕτερον δ' ἐκ χρυσοῦ ὑπὸ τοῦ ἰδίου καλλιτέχνου ποιηθὲν ἴστατο, ὡς λέγουσιν ὁ Πλούταρχος καὶ ὁ Ἀθήναιος, ἐν τῷ ἐν Δελφοῖς ναῷ μέσῳ τῶν ἀνδριάντων δύο Βασιλέων τοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Ἀρχιδάμα καὶ τοῦ Ἀμύντα. Ἐν Κορίνθῳ δὲ διάσημοι καλλιτέχνηι ἐπεξεργάσθησαν τὸν τάφον τῆς παγκάλου Λαίδος «ὧ δὴ λέαινα ἐπιθήμᾳ ἐστὶ κριὸν ἔχουσα ἐν τοῖς προτέροις ποσίν». Ἐν Ἀβύδῳ δ' ὑπῆρχε ναὸς πρὸς τιμὴν Ἀφροδίτης τῆς Ἐταίρας ἢ Πανδήμου, ἀνεγερθεὶς κατὰ τὸν Ἀθήναιον ὑπὸ τῶν ἀβυδινῶν εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τινὰ ἑταίραν μεγάλως συντελέσασαν ὑπὲρ τῆς ἀνακτήσεως τῆς ἑαυτῶν ἐλευθερίας. Κατὰ τὸν αὐτὸν Ἀθήναιον ἑτέρας ἱερείας τῆς Ἀφροδίτης τῆς Κόρτινας τὸ ἀγάλμα ἠγείρετο ἐν μέσῳ Σπάρτῃ, Πτολεμαῖος δ' ὁ Φιλάδελφος, πλεῖστα ἐποίησατο ἀγάλματα τῆς